

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **H. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2015, č. j. MV-153698-5/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 24/2015 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl s platností od 2. 4. 2012 do 1. 4. 2014 povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 6. 3. 2014 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán prvního stupně) žádost o jeho prodloužení.

[2] Správní orgán prvního stupně tuto žádost rozhodnutím ze dne 29. 9. 2014, č. j. OAM-10378-40/DP-2014 zamítl a platnost povolení k pobytu neprodloužil, neboť dospěl k závěru, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Vycházel přitom z utajované informace vedené pod č. j. V61/2014-OAM ze dne 13. 8. 2014 (chybně uváděno 14. 8. 2014), jejímž obsahem je stanovisko Bezpečnostní informační služby, č. j. V35-11/2014-BIS-49. Žalovaná následně odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, v níž brojil především proti závěru správního orgánu prvního stupně i žalované, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.

[4] Krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že obsah správního spisu a argumentace správního orgánu dokládá, že v případě žalobce nebyla shledána jiná závažná překážka jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců). Jediným rozhodovacím důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce byl závěr správních orgánů, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. S naplněním této podmínky se žalovaná vypořádala v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tvrzením, že správní orgán prvního stupně si opatřil stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014 obsahující utajovanou informaci a s ohledem na povahu této utajované informace nebyl oprávněn získanou informaci v napadeném rozhodnutí jakkoliv popsat a v rozhodnutí explicitně hodnotit.

[5] Soud se proto seznámil s obsahem utajované části spisů obsahující předmětné stanovisko na podkladě ustanovení § 58 odst. 1 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen zákon o ochraně utajovaných informací). Dospěl k závěru, že stanovisko obsahuje informace týkající se osoby žalobce, které v případě jejich pravdivosti by opravňovaly učinit závěr, že jeho setrvání na území skutečně není v zájmu České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Obsah přezkoumávané informace však postavil soud do situace, kdy této informaci buď uvěří, nebo neuvěří. Takový podklad rozhodnutí není v právním státě přípustný, jestliže rozhodnutí správního orgánu, třebaže zcela legitimně podléhá utajení, zasahuje do subjektivních práv žalobce. Představa, že soud uvěří obsahu utajované informace, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě.

[6] Správní orgán tedy vyšel ze stavu věci, který nemá ve správním spise oporu. Vzhledem k tomu, že se tato procesní vada dotýká jediného podkladu, ze kterého byl učiněn závěr o naplnění podmínky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, zrušil krajský soud rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[7] Žalovaná (dále též stěžovatelka) brojí proti rozsudku kasační stížností z důvodů § 103 odst. 1 písm. a) a d), tedy pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

[8] Nesouhlasí se závěry krajského soudu, dle kterých jsou informace získané na základě stanoviska Bezpečnostní informační služby nedostatečné pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení povolení k pobytu. Převažující zájem státu je v posuzovaném případě vyjádřen již samotnou povahou informace, která byla v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací pořízena v režimu utajení „vyhrazené“. Stanovisko bylo navíc pořízeno Bezpečnostní informační službou České republiky, která zabezpečuje mimo jiné informace o záměrech a činnostech namířených proti demokratickým základům, svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, dále o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky a informace týkající se organizovaného zločinu a terorismu. Na podporu svých tvrzení odkazuje stěžovatelka na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101 a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 - 69.

[9] Stanovisko dle stěžovatelky obsahuje konkrétní popis zdroje informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie tyto informace za věrohodné. Lze je tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou považovat za dostatečné, neboť bylo zcela konkrétně, podrobně a přesvědčivě popsáno, z jakých podkladů Bezpečnostní informační služba vycházela při činění v něm uvedeného závěru. Činnost žalobce byla popsána tak, aby bylo možné přezkoumat důvodnost informace. Soud si za těchto podmínek mohl učinit úsudek, zda jsou informace natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu žalobce. Ve věci byly tudíž naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, neboť jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.

[10] Soud ve svém rozsudku uvedl, že nepřímé podklady ohledně trestných činů či přečinů žalobce či osob, s nimiž jednal, by podpořily věrohodnost a pravdivost získané informace. Dle stěžovatelky by mu orgán činný v trestním řízení zcela jistě odepřel poskytnutí informací o žalobci zejména proto, aby neohrozil objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení. Soudem uvedené podklady by tak nebylo možné získat. Navíc v případě pravomocného odsouzení žalobce za trestný čin, resp. přečin, by rovněž byly naplněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (nesplňoval by podmínku trestní zachovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců).

[11] Dále soud na straně 9 rozsudku neshledal rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným, neboť argumentace v inkriminované části vycházela z konkrétních v řízení shromážděných podkladů. Žalobní tvrzení o nezákonnosti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud shledal nedůvodným. Vzhledem k tomu, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí je korektivem vůči důvodům pro zamítnutí žádosti, resp. vůči veřejnému zájmu státu na neprodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu, krajský soud svým závěrem de facto potvrdil zájem státu na neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. Tím se dostal do hrubého rozporu se svým závěrem učiněným na straně 8 rozsudku, kterým popírá dostatečnost utajované informace a tím i opodstatněnost aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; teprve pokud by této výtce nepřisvědčil, mohl by zkoumat námitky směřující do právního posouzení věci samé, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat ex officio, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Stěžovatelka cituje z odůvodnění rozsudku k posouzení žalobní námitky v části VIIIc (správně VIIc), a dovozuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí z rozporu jeho závěrů, kdy na jedné straně popírá dostatečnost utajované informace a tím i opodstatněnost aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., na druhé straně neshledává rozhodnutí správního orgánu v této námitce nepřezkoumatelným, neboť argumentace vycházela z konkrétních v řízení shromážděných podkladů a závěry jsou souladné s § 174a zák. č. 326/1999 Sb. Soud tak podle žalované potvrdil převažující zájem státu na neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, současně však popírá dostatečnost utajené informace.

[16] Při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, podle níž jedním z principů, které představují součást práva na spravedlivý proces, je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné soudní rozhodnutí totiž nedává záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle či způsobem porušujícím právo na spravedlivý proces [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 nebo 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02].

[17] K otázce nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, v němž uvedl, že „rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech.

[18] *S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení.“*

[19] Napadené rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné. Se stěžovatelkou je třeba souhlasit v tom, že posuzování přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je korektivem vůči důvodům pro zamítnutí žádosti, tj. v daném případě vůči veřejnému zájmu státu na neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. Krajský soud se však na str. 9 rozsudku vyjadřoval k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, pokud jde o hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, kdy žalobce žalované vytýkal, že konkrétním způsobem veřejný zájem a jeho intenzitu nedefinovala a nehodnotila. Krajský soud zde proto hodnotil, zda měla žalovaná pro své hodnocení dostatek podkladů a jeho závěry o této otázce byly přezkoumatelné, nikoliv jejich věcnou správnost. Námitka tedy není důvodná.

[20] Základem kasační argumentace stěžovatelky je nesouhlas s krajským soudem v tom, že informace získané na základě utajovaného stanoviska Bezpečnostní informační služby nepostačují k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. Podle stěžovatelky je převažující zájem státu vyjádřen již samotnou povahou informace pořízené v režimu utajení i tím, že byla pořízena Bezpečnostní informační službou. S odkazem na citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, a další judikaturu toho soudu dovozuje, že stanovisko Bezpečnostní informační služby obsahuje konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobů jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné. Ve stanovisku je podle stěžovatelky zcela konkrétně, dostatečně podrobně a přesvědčivě popsáno, z jakých podkladů Bezpečnostní a informační služba vycházela, aby bylo možné přezkoumat důvodnost informace, utajovaná informace plně odpovídá zájmu státu na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti.

[21] V předmětné věci se negativní rozhodnutí správních orgánů o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výlučně opírají o negativní stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014.

[22] I Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem stanoviska Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2013, jehož závěrem je, že Bezpečnostní informační služba nedoporučuje prodloužit žalobci povolení k pobytu na území České republiky. Zpráva obsahuje řadu konkrétních údajů o aktivitách žalobce, které by v případě jejich pravdivosti mohly naplňovat skutkové podstaty trestních činů či přečinů.

[23] V oddělené části spisu se dále nachází protokol o nahlížení do spisu ze dne 9. 10. 2014, z něhož vyplývá, že zástupce žalobce nahlédl do utajované informace, a vyjádření zástupce z téhož dne, v němž uvádí, že informace podle něho není způsobilá ovlivnit rozhodování o povolení pobytu, popsané jednání by mělo charakter trestných činů, proti žalobci však žádné řízení vedeno nebylo, řada údajů je dále nekonkrétní, neurčitá a nepodložená.

[24] Podle dalšího protokolu o nahlížení do (utajované) části spisu ze dne 24. 11. 2014 se s obsahem stanoviska Bezpečnostní informační služby seznámil i žalobce. Zaujal k němu obsáhlé vyjádření, kde uvedl řadu zcela konkrétních údajů, jimiž se snaží zpochybnit údaje ve stanovisku uvedené, popř. vysvětlit některé své činnosti ve stanovisku popsané a své vztahy s osobami tam uvedenými. Jiné listiny utajovaná část spisu neobsahuje.

[25] Otázkou konkrétnosti podkladů, obsahujících utajované skutečnosti se již v minulosti Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, zejména při rozhodování o žalobách týkajících se osvědčení fyzických osob pro příslušné stupně utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., a tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na rozhodování správních orgánů v posuzované věci.

[26] V rozhodnutí ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101 uvedl následující: „Z hlediska povahy bezpečnostního řízení je přitom logické, a samo o sobě zcela legitimní, že NBÚ využívá i výsledků šetření zpravodajských služeb, k jejichž provedení jsou zpravodajské služby oprávněny používat specifické prostředky, zpravodajské prostředky nebo prostředky k získávání informací podle zákonů, které upravují činnost jednotlivých zpravodajských služeb. Za provedení a výsledek bezpečnostního řízení však odpovídá NBÚ. Proto je v zákoně stanoveno oprávnění vyžadovat součinnost jiných orgánů, které jsou povinny žádosti vyhovět. Zpráva o výsledcích požadovaných šetření proto musí obsahovat konkrétní informace či takový jejich souhrn, že to NBÚ, a následně případně i soudu, umožní účinně ověřit relevanci zjištění zpravodajských služeb, tj. zejména věrohodnost jimi zjištěných informací, jejich vyváženost a vztah k otázkám rozhodným pro bezpečnostní řízení. Jen tak lze v dostatečné míře zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb i NBÚ, k níž by snadno mohlo dojít, pokud by se NBÚ, a následně i případný soudní přezkum, musel spokojit s tím, že zpravodajským službám se „uvěří“, aniž by jejich informace mohly být podrobeny kognici. Pokud by informace zpravodajských služeb nebyly výše uvedeným způsobem přezkoumatelné, znamenalo by to, že o bezpečnostní způsobilosti by fakticky rozhodoval jiný orgán než NBÚ, což by bylo v rozporu s ust. § 81 zákona o ochraně utajovaných informací. Uvedený právní závěr není v rozporu ani s judikaturou, konkrétně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006 - 74, www.nssoud.cz, neboť i ten považuje sdělení zpravodajských služeb za podkladové akty bezpečnostního řízení. Skutečnost, že NBÚ podle uvedeného rozsudku nemá právo takové akty přezkoumávat, však neznamená, že tyto mohou být pouze vyjádřením názoru, bez patřičného a soudem přezkoumatelného skutkového podkladu zachyceného ve spise.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy. Na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána, a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy však v žádném případě nelze dosáhnout, pokud nebude zajištěna účinná soudní, a

tedy na exekutivě nezávislá a ve sporu mezi účastníkem řízení a exekutivou nestranná kontrola relevance informací, na základě nichž je v bezpečnostním řízení rozhodováno. Protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav (viz také argumentaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 39/2010 – 64, www.nssoud.cz). Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině „slepý“, musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky.“

[28] Aplikujeme-li shora uvedená hlediska na projednávanou věc, je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že stanovisko Bezpečnostní informační služby obsahuje popis konkrétního jednání žalobce a dalších osob, umožňující jejich identifikaci, kromě tohoto stanoviska však nebyly soudu předloženy žádné jiné podklady, z nichž by bylo možno usuzovat na věrohodnost těchto informací. Žalobce přitom v rozsáhlém vyjádření ke stanovisku uváděl celou řadu konkrétních údajů, jimiž dílem zpochybňoval správnost závěrů ve stanovisku obsažených, dílem pak vysvětloval a popisoval své konkrétní vztahy s osobami ve stanovisku zmiňovanými.

[29] Za této situace bylo nepochybně na žalované, aby předmětné vyjádření postoupila Bezpečnostní informační službě a vyžádala si doplnění stanoviska ze dne 13. 8. 2013 právě ve vztahu ke skutečnostem sděleným žalobcem. Jestliže tak neučinila, vycházela ze stavu věci, který nemá oporu ve správním spise. Krajský soud proto nepochybil, dospěl-li k závěru, že týká-li se tato procesní vada jediného podkladu, ze kterého byl učiněn závěr o naplnění podmínky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, byl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci byl zastoupen advokátem, který podal vyjádření ke kasační stížnosti. Náklady řízení na straně žalobce tak spočívají v jednom úkonu právní služby, tedy ve výši 1 x 3.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3.400 Kč [dle § 9 odst. 4 písm. d) a dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Vzhledem k tomu, že je právní zástupce žalobce plátcem DPH, částka se zvyšuje o 714 Kč (21% DPH).

[33] Žalovaná je tedy povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, a to v částce 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu